

Onades de garatge a la costa empordanesa

La novena edició del FestiSurf Costa Brava va apuntar cap a les coordenades del rock de garatge practicat durant la dècada dels 60 al nord-oest dels Estats Units, sense deixar de banda les essències surfers que són la raó de ser del festival empordanès. Tres de les propostes que es van aplegar la nit del dissabte 18 de setembre al Palau d'Esports i Congressos de Platja d'Aro s'emmarcaven en aquestes directrius. La quarta, el frenètic rhythm & blues de Dani Nel·lo, es va capbussar directament en les arrels més primitives del rock'n'roll.

Van trencar el gel Lord Diabolik, des de Perpinyà, amb la seva irreverent però genuïna aproximació a les parets mestres del garatge. Màscara de lluita lliure mexicana, ritmes cavernícoles, guitarres carregades de fuzz, homenatges als tòtems de dècades pretèrites i perles de pròpia autoria com Les fous du garage, que van escalfar l'ambient del recinte malgrat les incomprendibles restriccions sanitàries encara vigents en l'àmbit cultural.

Igualment adrenalínica va ser la descàrrega de Tiburona, trio madrileny sorgit de les cendres de les enyorades Juanita Banana, que va aixecar la moral del personal tot conjugant primitivisme punk amb esperit ié-ié. Van alternar píndoles tan addictives com Sola y feliz, Que viene el lobo o l'instro surf gran reserva de Tiburona, amb versions tan ben triades com Aquí en mi nube, lectura en castellà del Get Off of My Cloud dels Rolling Stones.

També sumen anys de militància a l'escena madrilenya els components de Los Capitanes, un combo de rock'n'roll tan directe i visceral com ben engreixat, on destaca la presència dels incombustibles Albert Ginés (guitarra) i Alberto Bigotes (bateria). Guarnits amb uniformes d'oficials d'alta mar, van despatxar rodanxes de rock'n'roll garatger tan suculentos com Capitán o Benny Hill, i es van acomiadar amb una oportuna revisió de Diga qué le debo, el clàssic de Siniestro Total.

Finalment, el sempre infal·lible Dani Nel·lo va tancar el festival amb una lliçó magistral d'història melòmana que va repassar capítols tan essencials com el swing, el jump blues, el primer rock'n'roll o la música jamaicana de les dècades dels 50 i 60. Un repertori basat en els dos volums del seu projecte Los saxofonistas salvajes, set músics a l'escenari –a destacar el també saxofonista Pere Miró–, i cites a mestres com Red Holloway (Last Call) o Sam Butera (Come Back to Sorrento). Final de festa per la porta gran.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2035220-onades-de-garatge-a-la-costa-empordanesa.html>